

Det finns något förvirrande våldsamt i den upprepning som består i att filma TV:n. Därtill fogas en vilsekommen komik, som att skrika tillbaka mot en högtalare med för hög musik – med skillnaden att kameratekniken, videons magnetiska band och dess klåstriga bild tillför ett element av inspelning, av teknologisk reproducerbarhet såväl som oreproducerbarhet.

Å andra sidan utgör den filmade TV:n kanske främst en indirekt form representation: det handlar inte om att fånga TV:ns bilder, utan det underliga faktum att någon tittar på dem. Det handlar inte om vad vi tittar på, utan det vi befinner oss ”i”. TV-tittarens blick och vardagliga existens i soffan. Detta gäller isåfall också de fotografier Vogel tog från sin bostad på andra våningen i ett ödsligt, tätbebyggt område. Kameran har riktats mot parkerade bilar nere på gatan, mot husen på andra sidan, de neddragna persiennerna och tomma balkongerna, och ut mot en grästäckt allmänning. Människorna skymtar förbi: rökande, bärande på saker. På sätt och vis ser man mer av honom som aldrig visar sig än de porträtterade medhjälparna.

Dessa praktiker ger naturligtvis upphov till en stor mängd bilder. Vissa av dem är vackra, andra vardagliga och banala. De fogas till varandra ett montage av sällsam, återhållen intensitet. Som det obehagliga lugnet före stormen i en feberdröm.

I Richard Vogels lakoniska videoatlas och bildsamling är njutningen är skopofil, alienationen ofrånkomlig. Men framför allt resonerar denna dubbelhet: blandningen av funna eller avfilmade bilders montage med det egna livet som perspektiv.

